

Arrest

**nr. 336 597 van 26 november 2025
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2024 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 oktober 2025.

Gelet op de pleitnota van 14 oktober 2025 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De Spaanse echtgenote van verzoeker verkreeg in België een verblijfsrecht in de hoedanigheid van werkzoekende. Op 10 juli 2024 diende verzoekers echtgenote een aanvraag tot statuutswijziging in, in de hoedanigheid van werknemer.

Verzoeker diende op 12 maart 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse echtgenote. Op 16 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/03/2024 werd ingediend door:

Naam: E. (...) B. (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Marokko Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Geboortedatum: 21.11.1996

Geboorteplaats: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn echtgenote, de genaamde F. (...) A. (...) Y. (...) (RRN (...)) met Spaanse nationaliteit, en dit in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 1°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "(...) §2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"

Referentiepersoon bekam het verblijfsrecht als Europese werkzoekende. Uit bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt dat de referent op 22.03.2024 in dienst trad als loontrekkende, echter op 28.06.2024 niet meer tewerkgesteld is. Er kan op basis van de gegevens in het administratief dossier niet worden uitgemaakt in welke hoedanigheid zoals gestipuleerd in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet de referentiepersoon als EUBurger heden in België verblijft. Er kan bijgevolg niet worden nagegaan of de voorwaarden voor gezinshereniging van de betrokkene conform artikel 40bis VW werden voldaan.

De referentiepersoon kreeg het verblijfsrecht in hoedanigheid van werkzoekende. Als mevrouw heden evenwel het verblijfsrecht wenst uit te oefenen in een andere hoedanigheid (beschikker, werkzoekende, zelfstandige, loontrekkende of student), waardoor zij het recht op gezinshereniging zou kunnen openen, zal zij daartoe de nodige stukken dienen voor te leggen. De referentiepersoon is er toe gehouden dit aan te tonen teneinde de Dienst Vreemdelingenzaken in staat te stellen de voorwaarden voor gezinshereniging conform artikel 40bis VW te onderzoeken.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. We hebben niet vastgesteld dat de huidige bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat er niet kan worden vastgesteld hoe deze dienen geëvalueerd te worden bij gebrek aan informatie over de huidige hoedanigheid conform artikel 40, § 4 VW van de referentiepersoon.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene op basis van art. 40bis VW. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker in zijn synthesesmemorie de schending aan van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Eerste en enige middel, genomen uit de schending van art. 7 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, juncto 8 EVRM:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie".

Verwerende partij stelt in zijn beslissing dat aan verzoeker geen verblijfsrecht kan worden toegekend omdat er onduidelijkheid heerst over de (financiële) situatie van verzoeker en zijn partner. Verzoeker wenste enige toelichting om aldus de onduidelijkheden op te helderen.

Verzoeker huwde met zijn partner in augustus 2022 en zij vormen reeds jarenlang een koppel. Op heden is mevr. Y. (...) zes maanden zwanger van hun eerste kindje. De huwelijksakte werd overgemaakt aan de desbetreffende dienst ten tijde van het oorspronkelijk verzoek van verzoeker (zie bijlage 2)

Verzoeker richtte een verzoek tot gezinshereniging met zijn vrouw, dewelke de Spaanse nationaliteit geniet. Verzoeker kwam in België en vatte zijn zoektocht naar werk aan. Verzoeker was tewerkgesteld van april tot augustus via interimcontracten. Op heden heeft hij een vaste tewerkstelling bij (...). Dit betreft een contract van onbepaalde duurtijd (zie bijlage 3). Via de tewerkstelling van verzoeker beschikt het echtpaar eveneens over een ziekteverzekering.

Mevr. Y. (...) geniet op heden een werkloosheidsuitkering (zie bijlage 4-6) en zocht de afgelopen periode naar werk. Gelet op de zwangerschap van mevrouw werd deze zoektocht tijdelijk beëindigd. Mevrouw was tewerkgesteld tot juni 2024, waarna ze een werkloosheidsuitkering genoot. Vanaf de beëindiging van haar tewerkstelling ging zij actief op zoek naar een nieuwe tewerkstelling. Uit de stukkenbundel, voorgedragen door verzoeker, blijkt eveneens dat mevrouw reeds sinds juli 2024 een uitkering geniet. Bijgevolg was mevrouw op het ogenblik dat de beslissing tot weigering werd genomen reeds houder van een werkloosheidsuitkering.

Verzoeker werd bij middel van de beslissing tot weigering verzocht om enige duidelijkheid te creëren omtrent de situatie van de referentiepersoon. De beslissing luidt immers als volgt:

“De referentiepersoon kreeg het verblijfsrecht in hoedanigheid van werkzoekende. Als mevrouw heden evenwel het verblijfsrecht wenst uit te oefenen in een andere hoedanigheid (beschikker, werkzoekende, zelfstandige, loontrekkende of student), waardoor zij het recht op gezinshereniging zou kunnen openen, zal zij daartoe de nodige stukken dienen voor te leggen”.

Verzoeker bracht aan de hand van zijn verzoekschrift en bijhorende stukkenbundel de nodige toelichting bij. Indien er rekening dient gehouden te worden met de situatie zoals deze voorhanden was op het moment van de beslissing, dient niettemin geoordeeld te worden dat mevrouw reeds houder was van een werkloosheidsuitkering en bijgevolg nog steeds een Europese werkzoekende betrof. Zonder meer het verzoekschrift afwijzen, is dan ook zeer voorbarig.

Wat betreft de overige voorwaarden voor een gezinshereniging conform art. 40bis VW wenst verzoeker het volgende op te merken;

Het koppel woont samen te 2018 Antwerpen (...) waar zij op heden alleen staan ingeschreven.

Beide partijen leveren inspanningen om de Nederlandse taal machtig te worden. Bijgevolg zijn partijen ingeschreven voor Nederlandse les (zie bijlage 7-8).

Op basis van bovenvermelde toelichting wordt aldus de nodige toelichting verschaft, waarbij verzoeker wenst aan te tonen dat er wel degelijk voldaan is aan de voorwaarden inzake een gezinshereniging op basis van art. 40bis VW.

Gezien de voorwaarden van art. 40bis VW ons inziens voldaan zijn, schendt de aangevochten weigeringsbeslissing, waarbij verzoeker geen verblijfsrecht wordt toegekend, wel degelijk het recht op gezinsleven (art. 7 Handvest van de grondrechten, juncto art. 8 EVRM).

Bovendien wordt geenszins door verweerder betwist dat de voorwaarden niet voldaan zijn. De nodige informatie waarover onduidelijkheid heerste, werd bij verzoekschrift duidelijk toegelicht door verzoeker. Verweerder stelt enkel dat het recht op privéleven niet geschonden is.

Verzoeker gaat hier niet mee akkoord. Verzoeker is reeds geruime periode samen met mevr. Y. (...) waardoor er sprake is van een nauwe persoonlijke band en tevens een duurzame relatie. Deze duurzame familieband bestond reeds vóór de aankomst van het koppel in België, daar zij gehuwd zijn in Spanje.

De kern van de belangen van verzoeker bevinden zich in België. Zijn vrouw is woonachtig te België en tevens zwanger van hun eerste kindje. Het niet-toekennen van een verblijfsrecht zou tot gevolg hebben dat verzoeker zou vervreemden van zijn toekomstige kind, dat geboren zal worden in februari 2025. De uitoefening van zijn rechten als vader wordt op dergelijke wijze verhinderd.

De beslissing omtrent het al dan niet toekennen van een verblijfsrecht gaat verder dan enkel de integratie van verzoeker. Een kind heeft immers het recht om niet van zijn ouders gescheiden te worden én om persoonlijke contacten te kunnen onderhouden. Deze situatie wordt uitermate bemoeilijkt door verzoeker geen verblijfsrecht toe te kennen op grond van gezinshereniging.

Het belang van het kind mag op generlei wijze uit het oog verloren worden.

Bovendien zou een weigering een moeilijk te herstellen nadeel creëren voor verzoeker.

Verweerder stelt dat er geen verwijderingsmaatregel aan de orde is, waardoor er geen schending van het gezinsleven is. Niettemin wordt het attest van immatriculatie ingetrokken en zou verzoeker dus niet beschikken over geldige verblijfsdocumenten. Dit brengt verzoeker zonder enige twijfel in een zeer precare situatie waardoor hij de facto in een situatie van illegaliteit belandt.

Op basis van bovenstaande redenen verzoekt verzoeker u de bestreden beslissing te willen vernietigen.

Dat dit middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

2.2 Verzoeker verduidelijkt zijn middel in zijn pleitnota als volgt:

“Daar verzoeker zich geschonden voelt in zijn rechten, heeft hij belang bij het indienen van dit verzoekschrift. Hij wenst samen met zijn vrouw en kind een leven uit te bouwen in België, hetgeen hij thans verhinderd ziet door de weigeringsbeslissing.

Bijgevolg wordt het recht op privéleven, familie- en gezinsleven, conform art. 7 Handvest van de Grondrechten van de Europese Uni, juncto art. 8 EVRM, geschonden.

a. *Inzake het recht op gezinshereniging*

Op heden is verzoeker de mening toegedaan dat de voorwaarden voor een gezinshereniging voldaan zijn.

Verzoeker vormt reeds jarenlang een koppel met mevr. Y. (...), dewelke beschikt over de Spaanse nationaliteit. Het koppel huwde reeds in 2022 in Spanje. Bij hun aankomst in België werd de huwelijksakte overgemaakt.

Verzoeker en zijn vrouw wonen samen te Antwerpen (...). Zij wonen hier alleen met hun kindje. Het kindje werd geboren op (...)/02/2025 (zie attest gezinssamenstelling). Het feit dat verzoeker en zijn vrouw reeds jarenlang een koppel vormen én tevens de ouders zijn van een zoon (tevens drager van de achternaam van verzoeker), toont aan dat er een daadwerkelijk gezinsleven is opgebouwd. Bovendien bestond de duurzame familiale band reeds vóór hun aankomst in België.

De vrouw van verzoeker geniet het verblijfsrecht in België op grond van het statuut van werkzoekende. Zij maakt immers gebruik van haar recht op vrij verkeer als Europese burger. Mevrouw geniet op heden een werkloosheidsuitkering en heeft naar werk gezocht de afgelopen periode. Door de zwangerschap en de geboorte van hun kind werd de zoektocht even gestaakt. Mevrouw heeft steeds actief gezocht naar werk, zoals gebleken uit de voorgedragen stukkenbundel. Mevrouw was op het moment van de beslissing tot weigering reeds houder van een werkloosheidsuitkering. In de beslissing tot weigering meende verweerder dat er onduidelijkheid heerste over de financiële situatie van partijen. Verzoeker heeft deze geduid zoals hierboven weergegeven in zijn verzoekschrift en memorie.

Verzoeker heeft zelf sinds zijn aankomst - en toelating (oranje kaart) - officieel in België gewerkt. Allereerst via interim contracten, daarna bij (...) via een vast contract voor onbepaalde duur. Via zijn tewerkstelling beschikt het koppel tevens over een ziekteverzekering.

Het koppel beschikt dus over voldoende bestaansmiddelen, waarbij verzoeker zelf eveneens zijn bijdrage levert.

Daarenboven zijn zowel verzoeker als zijn vrouw ingeschreven voor Nederlandse lessen, hetgeen aantoont dat verzoeker zich optimaal wenst te integreren.

Bijgevolg is verzoeker de mening toegedaan dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging voldaan zijn.

b. *Inzake het recht op privéleven, gezinsleven (art. 8 EVRM)*

In het verweer betwist verweerder geenszins dat de voorwaarden niet voldaan zijn. Er wordt aangehaald dat er geen sprake is van een schending van het recht op privéleven. Verzoeker is hiermee niet akkoord.

Op basis van bovenstaande gegevens dient zonder meer te worden geoordeeld dat er sprake is van een langdurige relatie, dewelke het bestaan van een persoonlijke, duurzame band aantonen. Deze band bestond reeds voor hun aankomst in België.

Verzoeker heeft hier intussen een netwerk opgebouwd van vrienden en familie. De kern van zijn belangen ligt volledig in België, temeer nu hij vader is geworden.

Bijgevolg zou het niet toekennen van een verblijfsrecht een disproportionele inmenging vormen in het recht op gezinsleven. Het zou tot gevolg hebben dat verzoeker zou vervreemden van zijn kind, waardoor hij geenszins zijn rol als vader kan opnemen.

Zoals reeds aangehaald in het verzoekschrift wordt hierbij automatisch ook het recht op gezinsleven van het minderjarig kind geschonden. Elk kind heeft immers het recht om niet van zijn ouders gescheiden te worden en om persoonlijke contacten te onderhouden. Als de weigeringsbeslissing niet wordt vernietigd, zorgt dit de facto dat F. (...) zal vervreemden van zijn papa. De belangen van het kind, hetgeen uitermate bijzonder is in het kader van art. 8 EVRM, wordt hierbij geenszins behartigd.

De gevolgen voor verzoeker, maar ook voor zijn gezin, van de weigeringsbeslissing zijn immens. Er wordt inherent een moeilijk te herstellen nadeel gecreëerd waarbij verzoeker zijn recht op gezinsleven wordt ontnomen. Het feit dat er geen expliciete verwijderingsmaatregel werd genomen, doet hieraan geen afbreuk. Het ontbreken van een wettig verblijfsrecht, doordat het attest van immatriculatie niet wordt verlengd, maakt het gezinsleven in België onmogelijk. Verzoeker wordt aldus gedwongen tot een verscheurende keuze tussen illegaal verblijf of scheiding van zijn echtgenote, een keuze die strijdig is met de fundamentele waarden van het EVRM. De bestreden beslissing miskent volledig de menselijke realiteit van deze situatie, hetgeen in schril contrast staat met het fundamentele recht cfr. art. 8 EVRM.

Gelet op de onder meer langdurige relatie van verzoeker, zijn integratietraject door het volgen van Nederlandse lessen en het voortdurend werken, de geboorte van hun zoon én de economische zelfredzaamheid van het gezin, verzoekt verzoeker u dan ook de weigeringsbeslissing te willen vernietigen.”

a.3 Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, hetgeen bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn Spaanse echtgenote, die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing zwanger was van hun eerste kind. In zijn pleitnota laat verzoeker weten dat hun kind intussen werd geboren op (...) februari 2025.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing het antwoord van verweerder uitmaakt op een aanvraag tot gezinshereniging die door verzoeker werd ingediend op 12 maart 2024. Het komt dan

ook aan verzoeker toe om alle belangrijke en nuttige elementen in het kader van de beoordeling van zijn verblijfsaanvraag aan verweerder kenbaar te maken. Verzoeker maakt slechts voor het eerst melding van de zwangerschap van zijn echtgenote in het kader van de huidige procedure. Ook werd hun kind geboren in februari 2025, zijnde vijf maanden na het nemen van de bestreden beslissing. Van verweerder kan dan ook niet worden verwacht dat hij met dit gegeven rekening houdt bij het nemen van de bestreden beslissing, nu hij niet op de hoogte was van de zwangerschap. De wettigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548).

Uit de bestreden beslissing blijkt verder niet dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Verzoeker voert aan dat hij samenwoont met zijn echtgenote, met wie hij in Spanje is gehuwd, en hun kind. Aldus bestond de duurzame familieband reeds voor de aankomst van het koppel in België. Verzoeker stelt dat de kern van zijn belangen zich in België bevinden. Het weigeren van het verblijfsrecht zou tot gevolg hebben dat zijn kind zonder zijn vader dient op te groeien en dat de uitoefening van zijn rechten als vader wordt verhinderd. Verzoeker betoogt dat zijn recht op een gezinsleven wordt ontnomen en dat het verderzetten van het gezinsleven in België door de bestreden beslissing onmogelijk wordt gemaakt.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker met zijn Spaanse echtgenote is gehuwd in Spanje. Zijn echtgenote bekam initieel een verblijfsrecht in België als werkzoekende, doch diende een statuutswijzigingsaanvraag in waarbij ze de inschrijving als werknemer verzocht. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat de tewerkstelling van verzoekers echtgenote, de referentiepersoon, sinds 28 juni 2024 is beëindigd en dat daardoor niet kan worden uitgemaakt in welke hoedanigheid zij in België verblijft. Er wordt niet betwist dat verzoeker ooit over een verblijfsrecht in het Rijk mocht beschikken. Verzoeker diende dan ook te weten dat zijn verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Verzoeker toont verder niet met concrete gegevens aan dat zijn gezinsleven niet tijdelijk van op afstand elders kan worden verdergezet. Hij benoemt niet welke onoverkomelijke hinderpalen de voortzetting van zijn gezinsleven vanuit zijn land van herkomst, minstens tot op het moment dat verzoeker zich in de regel heeft gesteld met de geldende verblijfswetgeving, als dusdanig verhinderen. Verzoeker toont niet aan dat hij zijn gezinsleven enkel in België kan verderzetten.

Daarenboven wordt samen met verweerder vastgesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, waardoor er geen sprake kan zijn van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Het betoog van verzoeker dat zijn attest van immatriculatie wordt ingetrokken en hij niet over geldige verblijfsdocumenten bezit, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er aan verzoeker geen terugkeerverplichting werd opgelegd in de vorm van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker verder nog een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De verblijfsaanvraag van verzoeker wordt geweigerd met toepassing van artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Verweerder motiveert als volgt:

“Referentiepersoon bekam het verblijfsrecht als Europese werkzoekende. Uit bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt dat de referent op 22.03.2024 in dienst trad als loontrekkende, echter op 28.06.2024 niet meer tewerkgesteld is. Er kan op basis van de gegevens in het administratief dossier niet worden uitgemaakt in welke hoedanigheid zoals gestipuleerd in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet de referentiepersoon als EUBurger heden in België verblijft. Er kan bijgevolg niet worden nagegaan of de voorwaarden voor gezinshereniging van de betrokkene conform artikel 40bis VW werden voldaan. De referentiepersoon kreeg het verblijfsrecht in hoedanigheid van werkzoekende. Als mevrouw heden evenwel het verblijfsrecht wenst uit te oefenen in een andere hoedanigheid (beschikker, werkzoekende, zelfstandige, loontrekkende of student), waardoor zij het recht op gezinshereniging zou kunnen openen, zal zij daartoe de nodige stukken dienen voor te leggen. De referentiepersoon is er toe gehouden dit aan te tonen teneinde de Dienst Vreemdelingenzaken in staat te stellen de voorwaarden voor gezinshereniging conform artikel 40bis VW te onderzoeken.”

De aanvraag tot gezinshereniging die verzoeker heeft ingediend in functie van zijn Spaanse echtgenote, wordt *in casu* aldus geweigerd omdat verweerder niet kan uitmaken in welke hoedanigheid deze laatste in het Rijk verblijft. Verweerder motiveert dat de bewijslast daartoe bij verzoeker en de referentiepersoon ligt. Bijgevolg kan evenmin worden nagegaan of de voorwaarden voor gezinshereniging werden voldaan.

Verzoeker stelt aan de hand van de in zijn verzoekschrift, syntheseseminarie en pleitnota aangevoerde informatie en de bijgevoegde stukken de vastgestelde onduidelijkheden te kunnen verhelpen. Hij voert aan

dat zijn echtgenote in België verblijft op grond van het statuut van werkzoekende. Zij was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op zoek naar werk en ontving een werkloosheidsuitkering. Haar zoektocht naar een nieuwe tewerkstelling werd echter onderbroken door de zwangerschap en geboorte van hun eerste kind. Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn betoog een bewijs van de werkloosheidsuitkering neer. Hij besluit dat het koppel dan ook over voldoende bestaansmiddelen beschikt, te meer gezien verzoeker zelf over een tewerkstelling van onbepaalde duur beschikt.

Zoals verweerder echter terecht aanvoert in zijn nota met opmerkingen, blijkt niet dat verzoeker deze informatie reeds aan hem ter kennis had gebracht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker verschaft slechts voor het eerst in het kader van de huidige procedure de nodige verduidelijking omtrent het verblijfsstatuut van zijn Spaanse echtgenote. Van verweerder kan niet worden verwacht rekening te houden met informatie waarvan hij geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing. Indien verzoeker ervan is overtuigd dat hij op heden over alle vereiste informatie beschikt teneinde aan te tonen dat aan de voorwaarden voor gezinshereniging zoals neergelegd in artikel 40b/s van de Vreemdelingenwet zijn voldaan, staat het hem vrij een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

Waar verzoeker verder nog opmerkt dat hij in België officieel werkt aan de hand van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, dat hij over een ziekteverzekering beschikt, dat hij is ingeschreven voor Nederlandse lessen en dat hij zich optimaal wenst te integreren, kan de Raad enkel opmerken dat verzoeker hiermee op geen enkele wijze het determinerend motief van de bestreden beslissing weerlegt. Dit betoog doet immers geen afbreuk aan het motief van de bestreden beslissing dat het onduidelijk is onder welk statuut de referentiepersoon in België verblijft en er bijgevolg niet kan worden nagegaan of aan de voorwaarden voor gezinshereniging zijn voldaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40b/s van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond. Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftieng door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN